

Besluiteloos

Benjamin Kunkel

Besluiteloos

Vertaald uit het Engels door Wim Scherpenisse

Rothschild & Bach, Amsterdam 2006

Oorspronkelijke titel: *Indecision*

Oorspronkelijk uitgegeven door: Random House, 2005

© Benjamin Kunkel

© Vertaald uit het Engels door Wim Scherpenisse

© Nederlandse uitgave: Rothschild & Bach, 2006

Omslagontwerp: René Abbühl, Amsterdam

Illustratie omslag: Brian Rea

Foto achterzijde: Erin Kunkel

ISBN 90 499 5011 6

NUR 302

www.rothschildenbach.nl

Rothschild & Bach is een imprint van Foreign Media Books bv,
onderdeel van Foreign Media Group

voor $n+1$

‘Ook het willen is slechts een ervaring’, is men geneigd te zeggen...
Het komt wanneer het komt, en ik kan het niet oproepen.

– Wittgenstein, *Philosophische Untersuchungen*

PROLOOG

Pas toen ik mijn oren voelde dichtklappen en het vliegtuig daalde boven de twinkellende lichten van Bogotá – dat er feitelijk uitzag zoals elke andere stad bij nacht – keek ik op van de bladzijde waarboven ik had zitten piekeren en begon ik na te denken over het meisje of de vrouw, de vriendin of kennis, Natasha, voor wie ik dat hele eind had gevlogen. Zo was het toen met mij gesteld: ik kon niet over de toekomst nadenken totdat die was aangebroken.

Toch maakte iedereen altijd opmerkingen over mijn kennelijk opvallende, onverwoestbare Dwight-zijn, dat ongevoelig was voor tijd en plaats. ‘Dwight, man, je bent nog geen spát veranderd!’ zei een oude schoolvriend bijvoorbeeld. Of een vriendin van mijn moeder: ‘Erg leuk je te hebben gesproken, Dwight, je bent totaal niet veranderd!’ Zelfs mijn moeder zei het soms. En ik wist dat er iets in moest zitten, want anders zou je moeten uitgaan van (a) een samenzwering of (b) een radicaal collectief onvermogen in kwesties die verband hielden met persoonlijke identiteit, en ik was geneigd beide mogelijkheden te verwerpen, aangezien ik was afgestudeerd in de filosofie en me als minst slechte van alle opties een pragmatische kijk op het leven had aangemeten, volgens welke iets waarvan de meeste mensen zéggen dat het waar is waarschijnlijk ook echt waar is, of dicht genoeg in de buurt van de waarheid komt. Ik had me nooit méér in dit of andere filosofische problemen verdiept dan nodig was om in tijden van torenhoge cijferinflatie gemiddeld een acht te halen, maar een pragmaticus

was ik niettemin. En dat standpunt werd niet alleen ondersteund door mijn eigen objectieve onderzoeken, maar ook door mijn gehele innemende persoonlijkheid, die me altijd erg geliefd had gemaakt bij mijn medemensen.

Het spijt me dat ik mijn verhaal vol belangrijke, zeer aangrijpende gebeurtenissen zo abstract moet beginnen, temeer daar het, naast wat seks, veel drugs en mijn definitieve recept voor wat de wereld nodig heeft, ook een overvloed aan gedetailleerde zintuiglijke gegevens bevat. (In de cabine huilden baby's toen het vliegtuig daalde, en de man op de plaats naast me maakte met blauwe inkt kanttekeningen bij een artikel over Colombia in een zakentijdschrift, verwoed omcirkelend en hartstochtelijk onderstrepd – STRATEGIE, schreef hij, en: BELANGRIJK!!!) Maar abstract was wel precies hoe ik me op dat moment voelde, daar in de lucht, in dat vliegtuig. Anderen mochten dan gevonden hebben dat ik ongeacht de plaats waar ik was hetzelfde bleef, mij kwam het voor dat ik altijd totaal ondergedompeld was in mijn omgeving, de tint aannam van de couleur locale, en aangezien ik nu onderweg was, voelde ik me vervuld van een volstrekt nergens-zijn, waardoor ik het gevoel had dat ik straks bij aankomst wie dan ook zou kunnen zijn.

Slechts vijf uur eerder was ik nog in New York geweest. Ik had daar meer dan vier jaar gewoond, het grootste deel van de tijd in het centrum, in Chambers Street, met drie andere jongens en af en toe nog een vierde, die nog steeds een sleutel had en af en toe op de minst structureel afgeragde bank bleef pitten. Ik verliet de stad uiteraard niet voorgoed – slechts voor een luttele tien dagen. Ik geloof dat ik mijn bed onopgemaakt had achtergelaten om de indruk te versterken dat ik elk moment kon terugkomen. Bovendien moest ik naar een reünie als ik terug was, en zo was dat hele gedoe met Natasha ook begonnen.

Net als Natasha was ik op St. Jerome's, waar we allebei vwo deden, min of meer populair, overigens evenals honderden anderen, en toen het langverbeide laatste jaar in 1992 daar was, werd ik tot contactpersoon van die eindexamenklas gekozen. (Er gingen geruchten dat er

naast de serieuze stemmen ook onserieuze waren uitgebracht, en ik kan niet ontkennen dat de hertelling bijna een hele middag duurde, maar uiteindelijk werd de uitslag goedgekeurd en kwam ik als eerste uit de bus.) Dat ik de contactpersoon van de klas was, hield in dat ik de rest van mijn leven verantwoordelijk was voor het inzamelen van geld, het regelen van reünies en dergelijke, en in die verrassend vermoeiende hoedanigheid had ik onlangs een massamail verstuurd waarin ik iedereen opriep naar onze tiende reünie te komen en dreigde dat wie niet kwam als een loser en een bangeschijterd respectievelijk - schijtster zou worden beschouwd. Sommige mensen stuurden mails terug met spijtbetuigingen of ander nieuws, en de enige die eruit sprong was van Natasha: zij schreef dat ze nog niet wist of ze kwam.

Mijn zus Alice belde toevallig vlak nadat ik deze fantastische mededeling had ontvangen. Het was aardig dat Alice weer bereid was met me te praten, en als tegenprestatie en gebaar van hernieuwde openhartigheid tussen ons las ik haar de mail van Natasha voor, die zodanig kon worden geïnterpreteerd dat zij me zowaar uitnodigde om in Quito bij haar op bezoek te komen. ‘Waar ligt Quito?’ vroeg ik. ‘Want ik denk erover om te gaan.’

Quito (dat, voor wie het niet mocht weten, wordt uitgesproken als ‘kieto’, niet ‘kwieto’) ligt in Ecuador, in Zuid-Amerika. Dat vertelde Alice me, en ik begon haar te vertellen – niet voor het eerst, naar zij zei – over de fixatie die ik met tussenpozen had gekoesterd voor die jongere kennis van haar. Al viel me in de rede: ‘Zeg nou eens eerlijk, Dwight, wat heb jij toch met buitenlandse vrouwen?’

Het was waar dat Natasha uit Nederland kwam. En Vaneetha uit India. En Vaneetha was inderdaad een vrouw met wie ik een poos het bed had gedeeld, zonder dat we overigens al te vaak met elkaar naar bed waren geweest. De laatste tijd drukten andere lichamen me steeds meer met mijn neus op het beroemde probleem dat we een ander niet werkelijk kunnen kennen, en nooit had ik sterker het gevoel dat een vrouw die ik kende een ónbekende voor me was dan wanneer we elkaar kusten, om maar te zwijgen van het daadwerkelijke neuken. ‘Nou eh, als ze buitenlands zijn...’

‘Ja, Dwight?’

‘...is het minder vreemd dat ze onbekenden voor me blijven.’

Alice, die trouwens wel een beetje op Natasha leek als je erover nadenkt – wat ik weigerde – snoof halfhartig toegeeflijk. Maar een uur later belde ze terug en zei op geheimzinnige toon: ‘Ga erheen. Ik stá erop, Dwight. Ga!’

‘Weet je het zeker? Wacht, ik zoek even een munt,’ zei ik, terwijl ik in diverse broekzakken voelde, op zoek naar een van de zeer speciale onuitgeefbare munten die mijn moeder me had gegeven om de I Tjing te gooien voor wijze raad uit het oude China, wat ik nooit deed. De eerste keer was het kop. Dat gaf me in combinatie met Alice’ zegen het gevoel dat ik moest gaan. Maar ik gooide nog een keer, en nog een derde keer. Ik wist dat een grotere steekproef het resultaat statistisch betrouwbaarder maakte. Moest ik echt gaan? Maar hoe kun je dat ooit weten voordat je bent gegaan? Alice was bij de vijfde keer dat ik gooide nog steeds aan de lijn. ‘Jij bent gestoord,’ zei ze.

‘Ik ben zo klaar,’ verzekerde ik haar, en ik had goede redenen. ‘De vijfde keer is het... kop,’ zei ik, ‘en dus...’

‘Godverdomme, neem je dit echt serieus?’

‘En dus ga ik.’

Maar gedurende de vijf dagen nadat ik mijn ticket via Bogotá naar Quito had gekocht, was ik van flat naar buurtsuper naar megabioscoop naar restaurant naar park geworven, alle gebruikelijke plekken min één, namelijk mijn vroegere werkplek, en terwijl ik die tochten maakte was het op een of andere manier nauwelijks bij me opgekomen om aan Natasha te denken.

Erst die mail. Daarna het opgooien van de munt. Vervolgens mijn ontslag bij Pfizer. De aanstaande reis was een nog logischer keus voor iemand die werkeloos was en op dit moment een kater had. Hij was als een flesje wilskracht waar ik ’s ochtends de kurk even uit kon halen om aan de inhoud te ruiken. Ik wist werkelijk niet wat ik verder moest als mijn spaargeld op was en ik kort daarna mijn kredietlimiet zou overschrijden, en mogelijk leidde de roekeloze boeking van dat last-minuteticket in mijn on- of onderbewuste een duister bestaan als

middel om het moment van de waarheid te bespoedigen. Of anders had ik misschien het gevoel dat het antwoord op de vraag wat ik verder moest als een soort platoonse essentie achter me zweefde en dat ik weleens een benadering ervan tegen het lijf zou kunnen lopen gedurende de tijd dat ik bij Natasha in Ecuador was – misschien was zijzelf die benadering wel.

Het landingsgestel klapte met hydraulisch gejack en een doffe bons uit boven Bogotá.

Ik denk dat hetgeen wat ik vanaf het begin in Natasha had bewonderd haar vermogen was om zich moeiteloos aan alles aan te passen. Zo was het mij en de andere jongens in ieder geval voorgekomen toen ze in de vijfde klas bij ons op school kwam en het door en door Noord-Amerikaanse lacrosse speelde alsof het in Nederland was uitgevonden; toen ze op het klassenetentje verscheen in precies zo'n minniem zwart jurkje als de chique meiden uit Manhattan; toen ze zonder vrees of blaam paddo's met ons gebruikte op de grasvelden op de campus, lachte en grapjes maakte en drugsdiepzinnigheden debiteerde alsof ze al sinds jaar en dag alle Grateful Dead-concerten afliep; maar vooral wanneer ze met ons praatte in haar soepele, vloeiende Engels waarin nauwelijks een spoortje van een accent te horen was. Slechts heel zelden ving je een glimp van Nederland op – bijna net zo spannend als wanneer haar jurk een stukje langs haar dij was opgekropen.

Maar ondanks deze naadloze aanpassing heb ik niemand Natasha ooit van *conformisme* horen beschuldigen, door iedereen op St. Jerome's unaniem beschouwd als de enige onvergeeflijke zonde. (Zelf gold ik als ongevaarlijk omdat ik van huis uit al zo kak was: ik draag mijn golvende bruine haar al sinds onheuglijke tijden in een soort Bobby Kennedy-coupe, ik verscheen op de eerste schooldag al in de Levi-corduroybroeken en Brooks Brothers-overhemden die ik nu nog steeds in grotere maten draag, en zelfs als groentje bezat ik dankzij Alice al een aanzienlijke collectie oude Grateful Dead-concerttapes.) Maar over Natasha: ondanks dat grote aanpassingsvermogen bleef ze

op een of andere manier waardig en afstandelijk. Ze was populair, maar hoorde bij geen enkele groep, en ze had zeer uitgesproken en verrassende meningen, met name over euthanasie, legalisering van prostitutie en methadonverstrekking. En voor zover we wisten was ze met niemand ooit verder gegaan dan kussen.

Dat laatste jaar aan St. Jerome's zie ik voor me als een tijd van alcoholmisbruik, voorbarige nostalgie en naakt zwemmen in vijvers waar-op talloze ragfijne spikkels wolfsmelkstuifmeel dreven als op aarde neergestorte miniatuurwolken. Op een keer zaten Natasha en ik op de dam bij de grote vijver, het water klotsend rond onze dijen, en gaven elkaar om beurten de verboden flacon aan. We waren het erover eens dat we elkaar misschien wel beter wilden leren kennen. Toen deden we eindexamen en ging Natasha naar het chique Yale, waar Alice al op zat – en ik niet. (Mijn bul, cum fraude, van Eureka Valley College in Californië hangt niet aan de muur op mijn vaders werk zoals Alice' Yale-bul en haar promotiecertificaat van Columbia University.) Hoe dan ook, uit wat ik van Alice hoorde of zelf fantaseerde maakte ik op dat Natasha die zeer opmerkelijke combinatie van participatie en afstandelijkheid gedurende haar hele studie volhield en nog steeds niet veel mensen kuste.

Alice zei in dat telefoongesprek: 'Die meid is overduidelijk lesbisch.'

'Of gewoon verlegen.'

'Die indruk maakte ze niet op mij, Dwight.'

'Ik maak toch óók geen verlegen indruk,' zei ik bij wijze van tegenargument.

Als ik aan Natasha dacht, raakte ik op een of andere manier altijd verstrikt in zelfbespiegeling.

De banden raakten de landingsbaan met een schril gilletteje van verbeten pijn. Stoom dampte van het asfalt, dat overdekt was met vleugjes rood en wit licht. Ik keek om me heen en knikte iedereen toe, blij dat het geluk ons niet in de steek had gelaten.

'Een hele opluchting dat we weer op de grond zijn, hè?' zei de vent met het zakentijdschrift naast me.

We zouden elkaar nooit meer terugzien, dus ik vond dat we vrijuit konden praten. ‘Ik heb een hekel aan onbestemde plekken.’ Ik had eigenlijk ‘onbekende’ willen zeggen, maar ik had de hele dag nog niet gesproken.

De man knikte fronsend. ‘Tja, ik denk dat je Colombia wel zo... ja. Maar het is een goed land om te investeren. De mensen willen werk. Geen problemen met vakbonden.’

‘Dat is prettig.’ O, wat was ik toen aardig! ‘Hoe komt dat?’

Hij maakte een gebaar van een beetje zus en een beetje zo. ‘Het beste, hè,’ zei hij, en hij stond op om zijn akteras uit het bagagevak te pakken. Het viel me op hoe zorgvuldig en omzichtig hij het opendeed. Want het klopt wat ze zeggen: de inhoud kan gaan schuiven tijdens de vlucht.

De lege stoelen werden al snel weer in beslag genomen door passagiers voor Quito, en de stewardessen hielden hun hele verhaal nog een keer, eerst in het Engels en daarna in het Español. Ik had nooit Español leren *habla*, zelfs niet een heel klein *poquito*. Ik had Frans gestudeerd, ik vermoed omdat ik dacht dat ik daar iets mee zou gaan doen. Over ongeveer een uur zou ik volledig zijn overgeleverd aan de Spaanssprekende Natasha.

Oftewel Smiley, zoals we haar destijds ook wel noemden. Ze had zo’n fantastische grijns, een echte stripsmile, een volmaakte halve cirkel tussen twee kuiltjes, en iemand – oké, ik geef het toe: ik – bedacht toen een keer die bijnaam. Hij vond ingang, en wij, de jongens, noemden haar soms vol sympathie zo waar ze zelf bij was. Ze accepteerde de naam met een berustende grijns, zoals ze eigenlijk alles leek op te nemen.

Maar nu ik de veiligheidsgordel stevig om mijn middel bevestigde en controleerde of het klaptafeltje in de stoel voor me stevig vastzat, voelde ik me een beetje schuldig dat ik haar ooit als eerste Smiley had genoemd. Tenslotte was ik de enige die contact had gehouden met Natasha, als ‘contact’ hier tenminste het goede woord is. En ik wist zeker dat ik straks op onze reünie met mijn recente bezoek aan Natasha van der Weijden voor ieders ogen heen en weer zou kunnen zwaai-

en als met een glanzende trofee. Dát zou ik dan in ieder geval in stelling kunnen brengen tegen mijn voormalige klasgenoten met hun glansrijke carrières en ideale huwelijken, want aangezien het mijn taak als contactpersoon was om elk kwartaal korte beschrijvingen van deze en dergelijke wapenfeiten in te zenden voor het oud-leerlingentijdschrift, stonden al die feiten als met een fijn pennetje in mijn hersencellen gegrift.

Terwijl ik op dit moment geen werk had en weinig had om trots op te zijn, behalve dat ik niet kaal was geworden. Goed, mijn haargrens was misschien iets geweken, maar ik had een keer staand voor de spiegel een streep in het zand getrokken en sindsdien bleef hij stevig op zijn plaats. Een veel reëler en groter probleem was de extreme (zij het blonde) behaardheid van mijn hals, rug, borst, benen, billen en armen. De vrouwen die me naakt zagen en zelfs betastten, hadden overigens blijkbaar geen moeite met de lichte donzige vacht waarmee mijn hele lichaam bedekt was. Terwijl het vliegtuig opsteeg van het vliegveld van Bogotá, vroeg ik me voor de zoveelste keer af waarom niet. Dachten ze soms dat ik een soort ontbrekende schakel in de evolutie was?

Hoog in de lucht bedacht ik plotseling wat een sensatie het zou zijn als ik *met Natasha naar de reünie ging*. Wat zou ik trots zijn – als contactpersoon en als man – als ik haar zou kunnen overhalen of zelfs verleiden om mee te gaan. Het was geweldig: nu leek het net alsof ik met een goede reden naar Zuid-Amerika was gevlogen! Ik hoopte ook dat ik na tien dagen in haar gezelschap nieuwe inzichten zou hebben opgedaan over Natasha als zodanig. Misschien zou ik met een knikje in de verte, waar zij in haar zomerjurk op het gras stond, tegen Stratton of Bill T. kunnen zeggen: ‘O man, wij noemden haar altijd Smiley, maar we zaten er finaal naast, want weet je wat het is met Natash – en daar is helemaal niets geheimzinnigs aan...’ En dan zou ik vertellen wat ik had ontdekt. Maar ondertussen was alles wat ik zojuist over Natasha had bedacht ouwe koek. Het was net als toen ik naar een of ander ver land was geweest en iedereen me na thuiskomst vroeg hoe het daar was: mijn verhalen gingen steeds meer op elkaar lijken, con-

centreerden zich op een bepaalde indruk, een mooie plaats, een grappige anekdote, totdat alleen nog dat ene verhaal over was, dat dan de plaats van mijn herinneringen had ingenomen. Toen ik me dat herinnerde, voelde ik oprechte angst. Het was de vertrouwde angst, oprecht geworden door de onverwachte heftigheid ervan, dat na het verdampen van alle emoties uit mijn leven het residu een cliché zou zijn. Ik zou doodgaan, Petrus zou vragen: 'En, hoe was het?', en ik zou antwoorden: 'Geweldig. Lekker eten ook, al lustte ik niet alles. Maar de mensen waren allemaal erg aardig.' En meer niet.

Ik keek uit het raam, de volmaakte, sterreloze duisternis in. En ik besloot telkens wanneer iemand ernaar vroeg iets nieuws over mijn bezoek aan Natasha te zeggen, mezelf niet één keer te herhalen, laat staan twee of drie keer. En als er onaangename dingen te vertellen waren, zou ik overwegen die ook te zeggen – want de wereld kon een vreselijk oord zijn, en Colombia was absoluut geen uitzondering, zoals ik had gemerkt sinds ik een paar dagen eerder werkeloos was geworden, waardoor ik tijd had om de krant te lezen. Helaas hadden mijn huisgenoten en ik onlangs een bijdrage geleverd aan de al talloze jaren durende burgeroorlog in Colombia door cocaïne te kopen en te snuiven. Ik had weinig zin om dat aan Natasha op te biechten. Maar omdat ik haar nauwelijks kende, zou ik willen dat zij mij alles vertelde, en dan moest ik van mijn kant natuurlijk ook over de brug komen. Ik hoopte maar dat ze me niet zou vragen wie volgens mij de burgeroorlog in Colombia zou moeten winnen. Het was toch een oorlog van terroristen tegen terroristen? Aan de andere kant werd het misschien weleens tijd om op te komen voor de betere terroristen!

Het vliegtuig landde spoedig daarna zonder problemen. Al voor de tweede keer. Daar had ik een goed gevoel over. En terwijl we naar de gate taxieden, hielden alle baby's op met huilen. Is het u weleens opgevallen dat ze dat nooit doen zonder een paar ontevreden babygrommetjes en dat ze er altijd nog een paar laatste snikjes uit persen alvorens hun nieuwe stemming toe te laten? Alsof ze niet willen toegeven dat wat hen zo van streek maakte misschien toch niet zo erg was, zelfs niet in het door oorlog verscheurde Colombia.

Maar ik wás helemaal niet in Colombia, zei ik tegen mezelf terwijl ik de aluminium trap afdaalde en voet op het asfaltbeton zette. Ik was in Ecuador, een terra incognita waar ik niets van wist. Ik had wel in van die avontuurlijke reisgidsen staan bladeren die in alle soorten en maten te koop zijn, maar er geen keus uit kunnen maken. Mijn enige werkelijke kennis was dat de lucht hier – het is altijd fantastisch om *hier* te zijn, waar dat ook is – koel was en naar houtvuren rook. Misschien met een vleugje rioollucht erdoorheen? Ik vroeg me af of het leven mij had gezegd met een fijne neus en of de wijnproeverij wellicht mijn voorland was: drinken voor mijn brood en mijn neus voor een astronomisch bedrag verzekeren. Misschien kon ik dan een reukzinnig aantastende hersenbeschadiging voorwenden en schatrijk worden.

Ik had geen idee wat ik verder moest. Het was een beschamend en opwindend gevoel.

Terwijl ik de bagageband in de gaten hield, merkte ik dat ik trilde: de Hollandse ziekte. Dat was nog zo'n oud grapje van St. Jerome's: van iedereen die verliefd was op Natasha, werd gezegd dat hij de Hollandse ziekte had.

Was ik dan soms al die jaren verliefd op haar geweest? Had zij alleen nooit eerder enige belangstelling voor mij getoond? En kon ik, nu ze de moeite had genomen me uit te nodigen om naar Quito te komen, eindelijk een aantal dingen onder ogen gaan zien? Bij het doorvoren van de spelonken van je geest verflauwt je mijnlamp weleens. Hoe dan ook, ik trilde. Dit was tenslotte een nieuwe plek, ergo een nieuw leven, en dus mocht ik best een beetje sidderen in het zicht van de vrijheid om nu van alles en nog wat te doen, vooropgesteld dat ik dat wilde en me ertoe zou kunnen zetten.

Ik hees mijn rugzak op mijn schouders en stapte het poortje door naar de *sala de esperanza*. Een lange blonde vrouw viel natuurlijk op tussen al die glimmende zwarte hoofden. Al was ze niet zo lang als in mijn herinnering. En evenmin erg blond. Helemaal niet zelfs. Toch zag ik duidelijk herkenning in haar ogen toen ik tussen de mensen door naar haar toe laveerde onder het roepen van: 'Hola! Smiley!'

Maar de smile die hierop verscheen herkende ik helemaal niet, en ik was hevig geschokt, niet zozeer door de aard van de verandering die ze had ondergaan – ik vond haar er nog steeds behoorlijk goed uitzien – als wel door de enorme ingrijpendheid ervan. Toen er uit haar door plastische chirurgie verbouwde gezicht, van tussen haar volle lippen, een prachtige lage stem kwam die ‘Hallo, Dwight’ zei, slaagde ik er nog net in te glimlachen, en ik kreeg het idee dat ik aan het begin van een lange, vreemde reis stond.

‘Natasha is even naar het toilet,’ zei de vrouw, en in mijn opluchting over het feit dat dit een vreemde vrouw was – en helemaal niet Natasha! – omhelsde ik haar stevig en zei: ‘O, wat heerlijk om je te zien!’

De vrouw en ik stonden nog steeds te lachen toen Natasha aan kwam lopen. ‘Kijk eens aan! Nu al onafscheidelijk!’ Ze klonk Nederlandse dan ik had verwacht of me van vroeger herinnerde. Het was nog steeds Natasha, maar ze was toch een beetje veranderd. Ze zag er raar uit, bezorgd – een beetje zoals ik me voelde. Toen verscheen de beroemde smile op haar gezicht. ‘Zie je wel, Brigid, Dwight is precies zoals ik had gezegd. Meteen dikke maatjes met iedereen.’